

Fischer: Jeg ønsker at al Fortid af modsigge en Udtring af den sidste ærede Taler og forsaavidt indirecte en Udtring af den høitærede Indenrigsminister. Det blev nemlig af det ærede Medlem, under Henvisning til en Udtring af Indenrigsministeren, udtalt, at Sagens Principer vare saa klare, at man uden Videre kunde gaae til at sige Ja eller Nei. Jeg troer ikke, det kan siges med fuldkommen Ret, at Sagen paa noget Punkt er saaledes klar, at man uden Betænkelighed i en eller anden Retning kan skride dertil, og jeg vil dog — da denne Udtaalelse i paany er fremkommen — tillade mig at minde om, at det, hvorpaa Alle ere enige, er, at der foreligger en Misbrug, den Misbrug nemlig, at man indretter Forpagtningscontracter paa 50 Aar, som i Gjærningen blive paa et langt kortere Aaremaal. — Maa jeg nu da spørge, hvilket det Middel er, som er paavist, at skulle kunne hede paa denne Mangel? Der staaer eet anvist her i Lovudkastet, det med de 7 Aar, men det er ubrugeligt, det have Alle anerkjendt, og den høitærede Indenrigsminister har ikke hævdet dets Brugelighed; jeg troer ogsaa, at han fkyder denne Deel af Sagen fra sig. Det, der altsaa væsentligst har bidraget til at sætte Sagen i Bevægelse, har man aldeles intet Middel fundet imod. Saaledes staaer i mine Dine Sagen i dette Dieblift.

Formanden: Det er Spørgsmaalet om Udvalgs Nedsættelse, der her er under Forhandling. Det kan ikke altid undgaaes ogsaa at berøre selve Lovforslagets Indhold, men jeg vil dog bede om, at man ikke optager hele Discussionen derom paany.

Brock: Jeg kan ganske slutte mig til, hvad den ærede sidste Taler har udtalt, idet det ogsaa for mig staaer, som om det er vigtige Principspørgsmaal, der komme under Forhandling ved nærværende Sag. — Jeg skal imidlertid ikke indlade mig nærmere herpaa, men kun fremhæve, at dertil kommer, at det maa være ganske bitterligt for Alle — thi det er jo blevet indrømmet, fra alle Sider —

at Lovforslaget maa andergaae adskillige Endringer, og at der i dets Details nu findes meget vigtige Savn. Det er saaledes blevet indbragt to Gange her idag, og jeg skal tillade mig at gjøre det 3die Gang, at der ikke i Lovforslaget er udtalt det Allermindste om, hvad Følgen af dets Overtredelse skal være, skjøndt det jo er aldeles nødvendigt at vide dette, thi uden det vil Lovn blive, hvad en gammel Forfatter i Oldtiden kaldte det en lex imperfecta. Det er ikke engang af den høitærede Indenrigsminister i fjerneste Maade blevet antydet for os, hvad der i saa Henseende skal gjælde, naar der skal indsættes visse Straffebestemmelser, eller hvilken Regler der overhovedet skal gives om Overtredelsens Følger. —

Indenrigsministeren: Jeg vilde særdeles gjerne have holdt mig inden høitærede Formands Raamindelse, men ikke nu at gaae ind paa Sagens Realitet, dog selvfølgelig efterrettelig, men naar den ene Taler efter den anden kommer ind paa Sagens Realitet, saa er det meget vanskeligt for mig at undgaae at være derpaa her. — Jeg skal da svare det ærede Medlem, som sidst havde Ordet (Brock), at, dersom han havde fulgt Forhandlingerne i Folkethinget, saa vilde han have fundet, at der netop der var opstillet et Forslag af den af ham omtalte Retning, som jeg for mit Vedkommende kunde tiltræde, men som blev forkastet der. —

Det ærede 10de kongevalgte Medlem (Fischer) maa jeg dernæst gjøre opmærksom paa, at, naar jeg har talt om Misbrug af Forpagtninger, afluttede i Henhold til Forordningen af 17de Juni 1792, da er det langtfra, at jeg derved har havt det Forhold, som han berorte, for Die, hvormod jeg har tænkt paa den Misbrug at tage Indfæstning af saadanne Forpagtninger, uden ibrigt at underkaste sig de Bestemmelser, som Fæstelovgivning har etableret.

Formanden: Jeg skal dog til den sidste Udtring af den høitærede Indenrigsminister føie den Bemærkning, at det ved Forhandlingen om Udvalgets Nedsættelse, som sagt, vel kan være vanskeligt ganske at undgaae at komme ind paa Sagens Realitet, men at dette ikke